

Ivan Rozman:

Beseda o rojstvu.

Obhodi krog, ki bil je začrtan v početku,
sam lok je sužnja materije znak!

1.

Neutešljiva je bila tvoja želja po spoznanju. Sedaj ti je spoznanja
preveč in spoznanje ti ubija spoznanje.

Omamila te je prelest ženske, plešoče pred teboj svoj glasoviti
bakanal, prelivaje gibe svojega telesa v opolzkiem kačjem ritmu,
potrkujoča z bleščočim, bogatim nakitjem in pojoča svojo nesmrtno
pesem.

Sledil si ji na dom, zagospodovala je nad teboj in ti si postal
ženska!

Daj si odgovor:

„Zakaj se pritožuješ nad bolečinami, ki so te obšle?“ Ali ti
ni znano, kaj in kakšno je delo ženske?

2.

Zato žalujmo z žalujočimi, ki niso bili pripravljeni, speči spanje
dobre vere in ne videči ognja bdečih!

Naša srca njim, ki bodo vzbujeni po mirijadah sikajočih žvi-
žgov svinčenk, usipajočih se iz sovražnih oblakov, plohi viharne
enako,

po tuljenju nebrojev ognjenih žrel, stresajočih zemeljska tla,
kakor grmeči glas jeznega Boga,

po gorah mrtvih trupel in blaznih mukah razoranih teles,

po rekah krvi, po grobljah, kjer nekdanj so stala mirna do-
movja ljubečih se parov in zibelke zornih otrok,

po glušečih vzklikih bolesti materinskih src, vijočih se za od-
hajajočimi sinovi,

po potokih solza nevest, močečih, stopinje nežno ljubečih
ljubcev,

po votlih očeh gladú, po ovenelih prsah porodnic, po obupu
in neveri,

po neprimerljivi borbi vseh proti vsem in vsej nemi bolesti, gospodarici zapuščenih domov . . .

Zakličite jim besede življenja, da jih ne objame črna poguba. Povejte jim na glas, da bo odmevalo na vse štiri strani sveta:

„To je takrat, ko se moški izprevrže v žensko in ženska v moškega, da si v slepi borbi in temi iščeta svoji in drug drugega imeni!“

3.

Srečen in poln blagodati oni, ki ne čaka, da pride čas rojstva čezenj kakor vihra, da ves zmeden ne ve ne kod, ne kam, — ampak, da ves oplemenjen po večnem ognju čaka blagoslovljenega trenutka.

Porojenje je pomlajenje in pomlajenje je zmaga nad tem, kar mora umreti. A kdo ni bil porojen iz smrti?

Od pamtiveka je pisano, da je smrt sestra življenju, a rečeno je tudi, da umrite prostovoljno, sicer vaša smrt ne bo škoda. Ako pa se bojite smrti, ostanete kakor brezplodna samica, vladajoča svoj jalovi rod; zakaj, njeno gospodstvo je doba telesnih naslad, a doba smrti — svetega Duha.

4.

Nedavno še je odmevalo po naših logih:

„Mož se rodi iz smrti svojih bratov!“

Ne! Smrt njegovih bratov je njegova smrt!

Življenje nam je odprlo svoje tajne knjige, vekovito skrivnost in jo potrdilo z veselim sporočilom:

„Mož se rodi iz svoje lastne smrti!“

5.

Ves svet govori:

„Žito so vrgli v ogenj; kdo nam bo dal kruha?“

Pobrano je bilo klasje, in niso ga ločili od plevela; vse so vrgli na grmado!“

Toda verujte, bratje: naj sega plamen do neba, naj se zavrtje vsa kolesa zemlje, uničene bodo le pleve, a zrno ostane večno živo. Ne ogenj, ne meč ne more zatreti tega, kar je bilo vsejano v Njegovo njivo.

Veselite se marveč žetve! Ko pride čas, boste rekli:

„Huda je bila mlatev, ali takega zrna še ni rodila zemlja! To je zdravo, kleno zrno in devetero jih bo nasičenih ob enem klasu!“

6.

Prijatelj, govori, kaj pomenja to žarenje neba, kaj ta potres zemlje in kaj ta strašna boleost Adamovega rodú? Ali gre za kos kruha, ali za čast rodov, ali se je sesvadil brat z bratom zaradi malika? . . .

„Obrni svoj pogled v daljnje daljave, prav tja do sinjega obzorja, kjer se nebo strinja z zemljo. Tedaj se ti odgrne koprena sfinge in vedel boš kdaj postane človeštvo kaos in kdaj kaos rodi!“

7.

Kras in prelest in dopolnjenje zemlje je Mož!

Ne moški, potomec Adamov, ki ga je vzbudila zadnje dni slà zemlje, zver na visokih nožnicah, hodeča po vaših telesih; — ne mož porojen iz telesa ženske in krščen na ime moža, — temveč Mož, porojen iz lastne sile iz glave ženske, ki je v njem!

8.

In nič manjša čast Ženi!

Ne ženski, ki je stopila na ulico, vsa osamljena in zbegana, zanetivša požar križem sveta, da bi ob svitu plamena našla nasičenje svoje ljubezni, — ampak Ženi, spočeti in porojeni iz srčne krvi Moža, vsej zamaknjeni v svoje Veličanstvo, v jasni in ljubeznjivi soj ženskosti in materinstva!

9.

Zgodi naj se, da bo rodil Mož sebe iz Žene in Žena sebe iz Moža! Tedaj bo stopil med njiju tretji, ki bo položil slepemu in gluhomememu človeštvu na jezik ono besedo, zaradi katere je v svoji dobri slutnji vzelo bol vsega sveta nase.

